

РЕШЕНИЕ

№ 3119

гр. София, 02.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 9-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ**

при участието на секретаря М. М. В.
като разгледа докладваното от **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ**
Административно наказателно дело № 20231110205198 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 23-4332-002461/21.02.2023г.** издадено от Началник Сектор към СДВР-ОПП, упълномощен със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на Министъра на външните работи, с което на основание чл.53 от ЗАНН е наложено на **Е. П. М., ЕГН: ******* административно наказание „парична глоба“ в размер на **50.00 лева** за извършено административно нарушение по чл.104а от ЗДвП вр. чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП.

В депозираната жалба се инвокират подробни съображения против постановения санкционен акт. Твърди се, че обжалваното наказателно постановление е неправилно и незаконосъобразно, като постановено при съществени процесуални нарушения. Релевира се, че липсва извършено административно нарушение. Искане се отмяната му.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, не се явява. Същият се представлява от надлежен процесуален представител, който излага допълнителни аргументи в съдебно заседание и в писмена защита в подкрепа на основателността на депозираната жалба. **Претендират се разноски**

Въззиваемата страна е редовно уведомена и призована, не се представлява от процесуален представител в съдебно заседание, който да релевира доводи и оспорвания на изложените такива от въззивната жалба. **Не е заявена претенция за разноски.**

Съдът като обсъди на основание чл.14 от НПК всестранно, обективно и пълно доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено следното:

I . Въззивната жалба е депозирана в законоустановеният срок на основание чл.59, ал.2 от ЗАНН, от процесуално легитимирана страна, подписана от жалбоподателя, с обоснован и доказан правен интерес, срещу санкционен акт по ЗАНН – наказателно постановление, подлежащ на законов съдебен контрол от родово, местно и функционално компетентен съд на основание чл.59, ал.1 от ЗАНН, като жалбата е редовна от външна страна с посочване на изискуемите по закон реквизити, **поради което се явява процесуално ДОПУСТИМА.**

II. Разгледана по същество, въззивната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

III. От фактическа страна (“ipso facto” – извод от самият факт; “res ipsa loquitur” – фактите говорят сами за себе си):

Спорът по делото не касае фактите и/или събраните доказателства. Спорът е единствено по правото и правилното приложение на материалния закон.

Жалбоподателят Е. П. М. е правоспособен водач на МПС. На 07.02.2023г., в 10:23 часа жалбоподателят М. правоправлявал МПС л.а. „Ауди А6“ с рег. № ***** в гр.София, ж.к. М. 1 по улица „Д. М.“ с посока на движение от улица „Д.С. Ч.“ към бул. „Ц. ш.“ и до блок 23. По време на правоправлението на своя автомобил с едната си ръка жалбоподателят М. държал и въртял волана, а в другата си ръка имал телефон и го използвал, държейки го пред лицето. Стъклата на автомобила му не били затъмнени по никакъв начин. Времето било ясно и светло. По същото време и на същото инкриминирано място на разстояние от около пет метра в посока посоченият автомобил „Ауди А6“ с рег. № ***** свидетелите Д. А. Н. и Г. Ц. Д. – полицейски служители на 07 РУ-СДВР, докато изпълнявали служебните си задължения, възприели (същите са преки очевидци) начина на шофиране на жалбоподателя М.. Те видели как същият държал в едната си ръка телефонно устройство пред лицето си, което използвал, а с другата си ръка държал и въртял волана на МПС. Свидетелите Н. и Д. спрели за проверка жалбоподателя М.. Разяснили му, че е извършил административно нарушение по ЗДвП. Бил му съставен АУАН № Серия АД №275907 от 07.02.2023г. от актосъставителя Д. А. Н..

Въз основа АУАН № Серия АД №275907 от 07.02.2023г. е съставено и **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 23-4332-002461/21.02.2023г.** издадено от Началник Сектор към СДВР-ОПП, упълномощен със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на Министъра на външните работи, с което на основание чл.53 от ЗАНН е наложено на **Е. П. М., ЕГН: ******* административно наказание „парична глоба“ в размер на **50.00 лева** за извършено административно нарушение по чл.104а от ЗДвП вр. чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка се установява по безспорен и

категоричен начин от събраните по делото доказателствени средства чрез разпитите от показанията на свидетелите Д. А. Н. (актосъставител) и Г. Ц. Д. – полицейски служители на 07 РУ-СДВР **и от приложените по делото писмени доказателства**, прочетени по реда на чл.283 от НПК, въз основа на които е издадено обжалваното НП, които съдът кредитира изцяло, като пълни, последователни, изчерпателни и детайлни на изложената фактическа обстановка. Съдът кредитира показанията на свидетелите Д. А. Н. и Г. Ц. Д. – полицейски служители на 07 РУ-СДВР, които, докато изпълнявали служебните си задължения, възприели (същите са преки очевидци) начина на шофиране на жалбоподателя М., който държал в едната си ръка телефонно устройство пред лицето си, което използвал, а с другата си ръка държал и въртял волана на МПС л.а. „Ауди А6“ с рег. № *****. Пр едвид липсата на противоречия в гласните доказателствени средства, както и поради липсата на такива с всички писмени доказателства по делото, съдът не следва да излага съображения на основание чл.305, ал.3 от НПК – *“per argumentum a contrario”*. Необходимо е да се изложи, че с оглед непосредственото формиране на субективните възприятия на конкретната личност е нормално разпитаният свидетел да описва някои детайли от събитието по различен начин, според собствената си гледна точка. **Това обстоятелство се обуславя от човешка перцепция, сугестия и контрасугестия, които са предпоставени от обективни фактори**, основани например на изминало време, **но и от субективни фактори**, свързани със способността на всяко лице с оглед неговите психофизически качества като свидетел да възприема със сетивата си факти от обективната действителност, да може ги запомни в пълнота и/или цялост, **като при тяхното последващо по-късно възпроизвеждане след датата на конкретно събитие и/или след първоначален разпит е логично възприятията на отделния свидетел да не са пълни, поради липсата на спомени, и/или да са неточни с тези, които първоначално са били изложени като свидетел, поради фактора време**. В тази насока е *Решение № 440 от 24.10.2011 г. на ВКС по н. д. № 2150/2011 г., III н. о., НК, докладчик съдията Цветинка Паикунова*, според което установяването на обикновени факти е дейност, строго индивидуална за всеки отделен субект. Освен добросъвестността, тя се влияе от множество други фактори - възраст, наблюдателност, особености и специфика на умението за точно възпроизвеждане, интелектуални възможности, и не на последно място волева устойчивост, изразяваща се във възможността да се запамети и възпроизведе адекватно възприетото, даже и в условията на нестандартна ситуация, каквато се явява инкриминираното престъпление.

IV. От правна страна (*“ipso jure”* – поради смисъла на правото):

При разглеждане на дела по оспорени НП районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Това означава, че следва да провери законността, т.е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – аргумент от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН. Налице е редовна процедура по връчването на АУАН и НП на жалбоподателя. АУАН и НП са съставени от материално компетентни органи по закон. **В**

изпълнение на това свое правомощие съдът намира, че АУАН и НП отговарят от външна страна по форма и съдържание на изискванията по чл. 42, респ. чл. 57 от ЗАНН, издадени са от надлежен орган и в рамките на неговите пълномощия, като констатираното нарушение е **изчерпателно описано** в акта за установяване на административните нарушения, по идентичен начин – описано и в наказателното постановление, подведено е правилно под съответната норма на материалния закон. АУАН и НП са надлежно връчени на нарушителя с оглед гарантиране на неговите права. Поради тези причини съдът намира, че административно-наказващия орган не е извършил процесуални нарушения при провеждане на процедурата по съставяне на обжалваното наказателно постановление, като обратните съображения на жалбоподателя срещу тези правни доводи на съда са неоснователни и недоказани. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е издадено в шестмесечния срок, като същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН, а при издаването на административния акт е спазена разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН. Вмененото в отговорност на жалбоподателя нарушение е индивидуализирано в степен, позволяващо му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава. Нарушената материалноправна норма е посочена правилно.

С оглед кредитираните по делото доказателства и доказателствени средства от показанията на свидетелите Н. и Д. в качеството им на служители на 07 РУ-СДВР, докато изпълнявали служебни си задължения по ЗМВР, се доказва от обективна страна, че на 07.02.2023г., в 10:23 часа жалбоподателят М. правоправлявал МПС л.а. „Ауди А6“ с рег. № ***** в гр.София, ж.к. М. 1 по улица „Д. М.“ с посока на движение от улица „Д.С. Ч.“ към бул. „Ц. ш.“ и до блок 23, като с едната си ръка жалбоподателят М. държал и въртял волана, а в другата си ръка имал телефон и го използвал, държейки го пред лицето си. Съгласно **чл.104а от ЗДвП** на водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен чрез устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му. В случая водачът М. като не се е съобразил с тази императивна разпоредба на чл.104а от ЗДвП е извършил административно нарушение.

Санкционната разпоредба на чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП се явява законосъобразна, съответна на описаното нарушение по чл. 140а от ЗДвП, а наказанието в нея е фиксирано – глоба от 50.00 лв., поради което няма как да бъде изменено.

Настоящият случай не е маловажен по чл.28 от ЗАНН, тъй като не се отличава с нищо съществено за административните нарушения от същия вид при същите условия. Разпоредбата на чл. 28 ЗАНН дава възможност на административно-наказващия орган при наличието на маловажен случай на административно нарушение да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание, като с *Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. по т. н. д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС* излезе

със становище че изразът в закона „може“ не обуславя действие при „оперативна самостоятелност“, а означава възлагане на компетентност и административно-наказващия орган е длъжен да приложи тази привилегирована разпоредба. Същото решение посочва, че в случаите, когато това не е сторено от административно-наказващия орган, а са налице предпоставките за това, то налице е основание за отмяна на наказателното постановление, поради издаването му в противоречие със закона. Липсата на вредни последици сама по себе си не обуславя маловажност на деянието. Немаловажността на нарушенията поотделно с оглед важността на охраняваните от материалноправната норма обществени отношения, свързани с безопасното правоуправление на МПС като високово рискова дейност, с оглед избягване на разсейването на водача на МПС, което би било предпоставка за ПТП и настъпването на щети – материални/човешки или двата вида вреди.

По изложените съображения съдът прие, че атакуваното наказателно постановление е правилно - законосъобразно и обосновано, издадено в съответствие с изискванията на материалния закон и при съобразяване с процесуалните правила. Основания за отмяната или изменението му не се констатираха. Поради това следва да бъде потвърдено, а жалбата - оставена без уважение.

По разноските:

Разноски на жалбоподател за заплатено адвокатско възнаграждение не се следват с оглед изхода на делото. Такива не са претендирани от въззиваемата страна.

Жалбоподателят следва да заплати, обаче, разноските, които са сторени за свидетели в заседанията в размер на 120.00 лева общо.

Отговорността за разноски е винаги обективна последица от развитието на съдебния спор и **страната създава виновно предпоставките за образуването му, следва да понесе санкционните последици за неоснователно му повдигане. В този смисъл решение № 67/ 03.04.2014 г. по гр.д.№ 2944/ 2013 г., IV г.о. на ВКС**, съгласно което отговорността за разноските сторени от насрещната страна по спора следва да понесат в пълен размер от другата страна с оглед изхода на спора, тъй като отговорността за разноски е обективна, дължи се на увреждащите действия на страната, която неоснователно е повдигнала правния спор и от тази отговорност законът не предвижда възможност за освобождаване или за нейното намаляване. В тази насока настоящият съдебен състав следва да съобрази и последните промени в разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, извършени с ДВ бр.94 от 29.11.2019 г., които имат действие занапред и разпоредбата на чл.63д, ал.1 от ЗАНН вр. чл.144 вр. чл.143 от АПК вр. чл.77 ГПК. В производството по разноските съдът прилага разпоредбата на чл.143 от АПК за сторените от страните разноски, а според чл.144 от АПК за неуредените случаи и въпроси в АПК и в частта на разноските се прилага субсидиарно ГПК за дължимите разноски, сторени от органа на съдебната власт (съда) (чл.77 и чл.78 ГПК). Доколкото въззивникът е равнопоставена страна на наказващият орган, то разноските за

свидетелите в размер на 120.00 лева следва да се възстановят в полза на бюджета на съда от загубилата страна, поради потвърждаването на НП и с оглед неоснователността на въззивната жалба. При това положение съдът намира, че с оглед изхода на производството, страната останала задължена жалбоподателя Е. П. М. за разноските за свидетелите следва да ги възстанови от бюджета на съдебния орган в общ размер на 120.00 лева, поради пътуването им от друго населено място, за да свидетелстват по делото.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т.5 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като **ПРАВИЛНО И ЗАКОНОСЪОБРАЗНО** **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 23-4332-002461/21.02.2023г.** издадено от Началник Сектор към СДВР-ОПП, упълномощен със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на Министъра на външните работи, с което на основание чл.53 от ЗАНН е наложено на **Е. П. М., ЕГН: ******* административно наказание „парична глоба“ в размер на **50.00 лева** за извършено административно нарушение по чл.104а от ЗДвП вр. чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП.

ОСЪЖДА въззивникът Е. П. М., ЕГН: ***** да заплати в полза на **Софийски районен съд** по бюджетната сметка на Висш съдебен съвет на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН вр. чл.144 вр. чл.143 от АПК вр. чл.77 ГПК сумата от **120.00 лева**, включваща отделни възнаграждения за свидетели за пътуването им до СРС за даване на показания в производството

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред административен съд софия – град, в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

ДА СЕ ВРЪЧИ препис от съдебното решение на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____